

"Ota teie ei luba, onu? see on ülelohus!"

"Aba," būüdsi wad armastajad nagu komando põõle.
"Mäe nüüd!"

"Vagan wölsu!" lisendas Parutsch. "Oled sina, tollonoll sa teiste leeris? Mis tead sina sellist, kas see digus ebt ülelohus on? Mis sa sin oma teenituseosal otsid?"

"Piano, piano, onusene," noeris Ruprecht. "Mui oli siia ligidale wäbe oja ja tulin siis wähels oja! S fafta, et telle eila õhtu tubaka kollegiumis ette tulnud nälja jutustoda."

"So?" mõmises Parutsch. "Ko see saab jäalle astolema?"

"Wuidugi! Nii rõõmsas tujuus ei ole ma majesteetti veel hal enne näninud."

"Nob, mis sääl siis oli? Määgt!"

"Bobaberra von Gundling ja üks wööras, seda ma ei tunnud, mängisid seanäitlust."

"Seanäitlust? seda pidawat nad ju õige sagedasti etendama?"

"Ei, mitte nii, mõlemad tegi wad figade rõõsimist ja huumist järele ja nimelt nii loomulikult, et terve seltsond sul busus meeles oli. Isagi auuwäärts isa Fassmann noeris, ja mis majesteediisse puutub, siis oli ta naerust otse lange."

"So?" ümises Grundmann mõteldes. "Misfugused asjad teewad siis mete runingale rõõmu?"

"Wuidugi!"

"Kapellmeistri herra. Teie saate mind varsti auustama!"

"Kui sellists põhjust on, mis mitte! — Mis sul mõtted on?"

"Uhe tunni põraast saate ebt kuulda. Eta hästi, Lee-nisene; ole julge, kõit saab ebt hästi lõppema!"

Ja tuttu lahtus la toast.

"Ma usun töepoolset, et ta nüüd figade harrumisele tahob muustat juurde lisada," sõnas Ruprecht pääd raputades. "Sellest wöib tore lugu saada. Aga nüüd pean sa jäalle minema. Jumalaga, onu, Jumalaga onutütar! Pää püstsi! Küllap onu järele annab, et see onusene?"

Ja läinud ta oli.

Runinga teravameelse teenri arvamine oli õige. Ümbes tunni aja põraast tuli Grundmann tagasi ja ulatas kapellmeistrile patilese noodilehtesid.

Popusch waatas nad läbi, ja naeratus lehvitis ta näosi üte.

"Opus luue fogotte tarvis?" ümises ta. "Om, hm, mitte jugugi vaba, õige algupõraline foguni. Aga mis sellega teha, sirilus me seda ometi ei tohi ette fanda."

"Nicilus mitte, full oga losjis majesteedi ees."

"Nob, eis me näe. Aga nüüd suu finni ja minu layses eemale! Leljan ma sind veel kord sitt, siis väljistan laulu, nii et ju suulmine ja nägemine saab. Ja nüüd Jumalaga!"

2.

Runingas Friedrich Wilhelm I. ei pidanud ilusatesi funktsioonist mitte suurt lugu. Isäkrants wähe hoolis ta muusiklast ja loskis sellepyärist töö, niipea tui ta põraast isa surma troonile sai, suurema jaõ õuemuusikantidis labbi. Juhatus järelejäänud oja üle sai wana Barthel Popuschi täitte ujaidatud. Sel muusikatooril oiti lobusels, paraadedel ja pidudel mängida, aga määratud õhitud losjis la kontserti anda.

Vähemal niijugusel kontserdil seisnes la Grundmanni